

[Ole Henriksen.]

forlig, som vi har fået retur, og vi vil under det kommende udvalgsarbejde stille en række spørgsmål, som skal afklare de nærmere omstændigheder. Det kommer an på, hvor meget de øvrige augustforligspartier, de borgerlige augustforligspartier, vil stille af krav for at man måske kan imødekomme ting, som er kommet frem om, at man allerede er over den 2 pct.s spærregrense, som ligger i forliget, og dermed vil følge Dansk Arbejdsgiverforenings krav om, at man får en lavere mindsteløn end den, som der er stillet forslag om her.

Jørgen Jensen (DKP):

Arbejdsgiverforeningens nej understreger, at eftergivenhed ikke stopper kapitalhavernes kyniske udnyttelse af krise og arbejdsløshed til at øge deres profitter og magt. Tværtimod ser vi tydeligt i dag, også i den debat, der allerede har været her, at den svaghed, som fagbevægelsen og socialdemokratiet har udvist over for de reaktionære anslag, der er rettet imod arbejderbevægelsen igennem de senere år, søger man nu yderligere udnyttet til at presse fagbevægelsen og arbejderklassen tilbage. Vi har her tydeligt hørt, at augustforligspartierne stiller krav om en stramning af hensigtserklæringen, forbud mod lønglidning, i det hele taget en yderligere stramning både af mæglingforslag og af augustforlig.

Arbejdsgivernes nej til augustforligets økonomiske ramme må imidlertid også have frigjort fagbevægelsen fra det tilsagn, der blev givet af LO-flertallet den 21. september om at holde sig inden for augustforligets rammer. Vi må derfor afvise, at folketinget nu fratager fagbevægelsen retten til at kæmpe for gennemførelse af de krav, som var formuleret på arbejdspladser og i fagforeninger, men som blev fraveget af hensyn til augustforliget den 21. september. Det var krav om kortere arbejdstid. Det var krav om fuld dækning for prisstigninger og devaluering. Det var spørgsmål om længere ferie, og det var spørgsmål om indflydelse på egen arbejdssituation. Ikke mindst det sidste bør også drages frem, når man diskuterer situationen på Berlingske Tidende. Hvad er det, arbejderne ønsker her? Det er overholdelse af lokalaftaler, det er indflydelse på arbejdstilrettelæggelsen. Det er det eneste, man ønsker, og det er det eneste, man afviser fra arbejdsgiver-side.

I bemærkningerne til lovforslaget står der:

»Under hensyn til de uoverskuelige følger, som en iværksættelse af de varslede arbejdsstandsninger vil få, har regeringen anset det for nødvendigt at søge iværksættelsen af de varslede konflikter forhindret ad lovgivningens vej.«

Hr. Auken talte om tvangssituationen, men hvornår må arbejderbevægelsen og fagbevægelsen så bruge sin magt? Aktioner på arbejdspladserne truer man med at kriminalisere, og de pådømmes i arbejdsretten på en måde, som strider både mod grundloven og frihedsrettighederne herhjemme. Strejker i forbindelse med en overenskomstafslutning forhindres ved tvangslove.

Jeg vil håbe, at hr. Auken og socialdemokratiet har lyttet til deres samarbejdspartner hr. Ninn-Hansen og til den udredning, han gav om det, der skal ske i dag. Tror man virkelig, at de arbejdere, der stemte ja til det mæglingforslag, også gav jer fuldmagt til at gøre det, som hr. Ninn-Hansen her ønsker der skal gøres? Nej, har man nogen sinde, ligesom man griber ind over for arbejderne, frataget arbejds-giverne retten til at kæmpe for deres økonomiske interesser ved lukning af virksomheder hen over hovedet på arbejdere og samarbejdsudvalg, fjernelse af kapital fra virksomhederne, investering i ny teknik, der overflødiggør arbejdskraft uden at sikre billigere eller bedre varer, direkte lockout af arbejderne, som det er sket på Berlingske Tidende? Nej, det har man ikke, og det ønsker man heller ikke af hensyn til den uindskrænkede ret, som kapitalen har over både økonomi og mennesker.

Vi går imod det forslag, som er fremsat. For det første er det et led i det bedrageri, der er gennemført over for fagbevægelsen og arbejderklassen gennem de senere måneder. For det andet er mæglingforslaget i sit indhold elendigt og opfylder endog ikke de muligheder, som lå i augustforligets økonomiske rammer.

Jeg vil godt understrege, at gennem år har man fra forligspartierne arbejdet for en politisk bestemt afslutning af overenskomstsituationen 1977. I september 1975 aftalte man det økonomiske grundlag, som skulle være i årene frem. Ved augustforliget 1976 fastsatte man beløbet til 2 pct. plus en kastreret dyrtidsordning, så det i alt skulle give 6 pct. I hele perioden har man samtidig gjort, hvad man kunne for at bremse arbejderklassens aktivitet. Man har strammet begrænsningerne for fysiske blo-